

09 — Obora: Poslednja generacija

Dedino lice je smrznuto stravom koju smo mu priredili — bespomoćno, zgužvano. Nisam siguran da li je u pitanju još jedan moždani udar, ili pak srčani, ili ga je, jednostavno, dotukao zločin koji smo počinili pred njegovim bledim očima. Najbitnije je da više ne diše. Posledica čistog užasa, najverovatnije.

To saznanje razvlači mi usne i žulja obraze osmehom.

Mogao bih se zakleti da mu je jedna od poslednjih misli — ukoliko je uopšte mogao da razmišlja tokom proteklih godina koje je proveo u tom otužnom telu biljke — bila vezana za trajlav svinjokolj.

Tu bismo se složili.

Svinjokolj zaista više nije kvalitetan kao nekada.

*

Ranije — načuo sam u selu, pre nego što sam se sa svojom boljom polovinom odselio u grad — praktikovan je bio *mađarski svinjokolj*. Dan republike bio bi prvi dan okupljanja rodbine u domaćinskoj kući u kojoj se klalo, kada bi se načeli vino i rakija i poslužio kulen od prošle godine uz domaće testo. Ostala tri dana bi se radilo bez odmora i posvećeno, da bi se svaki komad svinjčeta iskoristio baš kako treba. Jedna džigerica, jedna švargla, jedna kata, kulen, krvavica, kobasica i džigernjača sa crnim i belim lukom. Četiri dana svinjokolja za samo dve stotine kila žive vage i koliko već metara creva! Ali, radilo se o prvoklasnom kvalitetu. Zaklana životinja bi visila na remu i ne bi smela da se kasapi, sve dok joj koža ne bi postala bela poput mleka, dobro očišćena i ošurena. Od sitneži i kostiju bi se kuvao *paprikaš od ficli* i svo meso bi našlo namenu. A, danas? Danas majstori pojedu polovinu onog kržljavog svinjčeta za doručak, napiju se, pa zbare sve za jedan dan, a

prozvodi ni za pomirisati. Doduše, ni majstori više nisu kao što su nekada bili. Nasleđeno vreme i loši geni zatrovali su nam krv i napravili od nje gorki mulj iz kojeg niče sve kilavije i ružnije potomstvo. Kakvo vreme, takve i svinje. Kakve svinje, takvi i ljudi.

A, deda je, zapravo, kriv za sve. Nakon rata, oženio je neku sitnu garavu vešticu, samo zato što je, kako sam čuo od ostalih ruina po selu, znala da ga primi dobro sa obe strane. Izrodili su sedam bolesnih telesa, među kojima je bio i naš otac — sedam klica kužnog korova, koji je progutao naše porodično stablo i premetnuo ga u natruo panj, bez budućnosti koja bi mogla obećati zdravije izdanke.

Onda su ždrali narednih dvadeset i kusur godina. Bahato i nekontrolisano. Svi zajedno. Pili i pušili skupo, letovali gde bi stigli, uvaljivali se u dugove, pozajmljivali i krali sa svih strana, dok se i sami nisu nagojili kao svinje, a potom izrodili još prokletnika, sve slabijih, a okruglijih i tamnijih. Prolupali degenerici su nastavili da gutaju sve što bi im se našlo na putu, podvlačeći prste u tuđe džepove i koječija međunožja, sve dok ih novi, bratoubilački rat nije zavadio i zbrisao polovinu odvratnog poroda. Ali, nekoliko grešnih duša, uključujući i našeg oca, stričeve i dedu, preživele su i nastavile da se goje. U novi milenijum, sa još ružnijom trbušinom!

Deda, proklet bio!

*

Moram da budem siguran da je izdajničko đubre zaista mrtvo. Napuštam očev trup, koji sam komadao do tada, i zabijam sataru po sred dedinog čela. Izraz lica mu se ne menja. Ostaje besmislen i banalan do samog kraja. Rascvetala lobanja odgovara tankom resom tamne krvi koja mu se sliva niz nos, a iz unutrašnjosti se širi ogavni smrad.

„Gotov je“, vičem u smeru kuhinjskih vrata, odakle se probija ritmički bat čekića za meso u sudaru sa napuklim lobanjama žrtava. „Ode i deda!“

Udarci čekićem se zaustavljaju. Novonastalu tišinu narušava zvuk lakih koraka u štiklama, a potom se u kuhinji pojavljuje i ona. Savršena je. Pored mene, jedino je čedo skrnave loze koje je izraslo u privlačno obličje. Zajedno sa mnom, vrhunska je greška prirode — umetnost u nakaznosti.

Srećan sam, jer smo baš nas dvoje oni koji su posekli porodično stablo i zaustavili nakot monstruma četvrte generacije. Ovogodišnji svinjokolj bio je poslednji. Dugo planiran, savršeno izveden.

„Završila sam sa ženama i decom“, nehajno se oglašava zvonkim glasom. „Gotovo je.“

Prethodnog dana okupili smo sve prokletnike u domaćinskoj kući na selu. Nalili smo ih najotrovnijom rakijom i napumpali im stomačine kulenom i džigernjačom. Tako beskorisne, izvaljene po trosedima i foteljama, bilo ih je lako onesposobiti i okončati im prenemaganje koje su nazivali životima. Starcima, ženama, deci. Svima!

Pravi svinjokolj!

Kuga se neće raširiti, baš kao što smo jedno drugom davno obećali. *Oslobodili smo budućnost paklenog nasleđstva.*

Smeškamo se. Identično.

Prilazi mi zaobilazeći odsečene glave asimetričnih lica, nakazne trupove, nedovoljno razvijene udove, nezdrave organe i mrlje tumorne krvi — smrdljivo mesište i salaste komadine tela naših predaka, koja sam morao da rasparčam, kako bih, bar u poslednjim trenucima, zaboravio na gadost koja nas je stvorila.

„Vreme je“, šapuće i obavija mi ruke oko struka.

„Hvala ti“, izgovaram i prislanjam usne uz njene.

Smrad benzina, topljene masti i zgrušane krvi mi para nozdrve.
Još malo, pomišljam, i sve će biti gotovo.

Delovi odvratnih tela vise po svim sobama, okačeni o s-kuke. Polovinu veka tiranije umobolnih privodimo kraju na primeren način. Parodom u plamenu.

U kuhinji smo, jedno naspram drugog, potpuno obnaženi i čisti — dokaz da su užas okončala zdrava i uzvišena bića.

Duguljasti duboki ožiljak, koji mi se smeška između njenih veštačkih grudi, podseća me na to da smo nekada bili jedno biće.

Prelećem pogledom preko zidova načičkanim šakama zgrčenim u samrtnom bolu, stopalima, smrznutim srcima i odsečenim ušima, i shvatam koliko smo dobro organizovali poslednji svinjokolj. Idioti su tako lako pali na priču o nestanku mog blizanca — sestre rođene u pogrešnom telu... muškom. Kada sam se među rodbinom pojavio sa zgodnom plavušom, ni na kraj kratke pameti im nije bila ideja o promeni pola, zahvaljujući kojoj se moj brat našao u telu koje mu je odgovaralo.

Palim šibicu i ispuštam je, a potom čvrsto grlim svog blizanca i glasno se smejem, jer znam da će nas plamen ponovo sjediniti u neuprljano savršenstvo — sijamski san.